

Sygn. akt IV P 21/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku – Wydział IV Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Domańska

Ławnicy: Ewelina Widomska, Szczepan Wołk

Protokolant: stażysta Anna Szyndlar

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 r. w Sanoku

sprawy z powództwa S. L. PESEL (...);

przeciwko pozwanemu Gminnej Spółdzielni (...) w Z. KRS: (...);

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa;

I. z a s ą d z a od pozwanego Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz powódki S. L. kwotę 6 750 zł. brutto (sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;

II. z a s ą d z a od pozwanego Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz powódki S. L. kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;

III. z a s ą d z a od pozwanego Gminnej Spółdzielni (...) w Z. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 338 zł. (trzysta trzydzieści osiem złotych) tytułem opłaty od pozwu;

IV. n a d a j e wyrokowi w pkt. I do kwoty 2 250 zł. (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IV P 21/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 19 czerwca 2018 r.

Pozwem z dnia 19 marca 2018 r. skierowanym przeciwko pozwanemu Gminnej Spółdzielni (...) w Z. ostatecznie zmodyfikowanym w dniu 13 czerwca 2018 r. powódka S. L. wniosła o ustalenie, że rozwiązanie z nią umowy o pracę w dniu 7 marca 2018 r. nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa i zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w kwocie 6 750 zł brutto oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego żądania powódka wskazała, iż nie doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę łączącej ją z pozwanym w dniu 5 marca 2018 r. na mocy porozumienia stron, natomiast złożone przez pozwanego oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w dniu 7 marca 2018 r. na podstawie art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. narusza przepisy prawa, gdyż w jej przypadku nie miała miejsce sytuacja usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn niż wymienione w pkt. 1 powyższego artykułu, trwającej dłużej niż 1 miesiąc. Stąd zasadne jest jej żądanie zasądzenia na podstawie art. 58 k.p. w związku z art. 56 § 1 i 2 k.p. na jej rzecz odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego jej wynagrodzenia za pracę, przy przyjęciu, iż wynosiło ono miesięcznie kwotę 2 250 zł. brutto.

(pozwę z dnia 19 marca 2018 r. – k. 2 – 3, stanowisko powódki wyrażone na rozprawie w dniu 13 czerwca 2018 r. – k. 62)

W odpowiedzi na powyższe pozwany Gminna Spółdzielnia (...) w Z. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych uzasadniając stanowisko tym, iż umowa o pracę zawarta z powódką uległa skutecznie rozwiązaniu w dniu 5 marca 2018 r. na mocy porozumienia stron, dlatego roszczenie powódki jest niezasadne.

(odpowiedź na pozew z dnia 4 kwietnia 2018 r. – k. 15 - 17)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka S. L. zawarła z pozwanym Gminną Spółdzielnią (...) w Z. umowę o pracę na okres od dnia 29 lipca 1982 r. do dnia 28 lutego 1995 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku sprzedawcy.

Kolejna umowa o pracę została zawarta z powódką S. L. w pełnym wymiarze czasu pracy na czas określony od dnia 9 października 2001 r. do dnia 30 kwietnia 2006 r. na stanowisku referenta administracyjnego. Następnie od dnia 1 maja 2006 r. do dnia 31 października 2006 r. pozwany zawarł z powódką kolejną umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy. Z dniem 1 listopada 2006 r. pozwany zawarł z powódką z mocy prawa na podstawie art. 25¹ § 1 k.p. kolejną umowę o pracę na tych samych warunkach na, ale już na czas nieokreślony. Zostało to potwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 18 grudnia 2017 r. sygn. akt IV P 94/17, który uprawomocnił się w dniu 24 stycznia 2018 r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 18 grudnia 2017 r. wraz z uzasadnieniem akta IV P 21/18 SR w Sanoku)

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 31 października 2017 r. do dnia 15 lutego 2018 r. W dniu 16 lutego 2018 r. stawiała się do pracy wyrażając gotowość jej podjęcia. Pozwany Gminna Spółdzielnia (...) w Z. skierował powódkę do lekarza medycyny pracy celem uzyskania orzeczenia o zdolności jej do pracy na zajmowanym stanowisku. Lekarz medycyny pracy A. B. wystawiła dwa takie orzeczenia w dniu 16 lutego 2018 r. Pierwsze o nr 207/18, w którym stwierdzono, iż z uwagi na stan zdrowia powódki S. L. istnieje przeciwwskazanie do dźwigania przez nią ciężarów, a to jak stwierdza to orzeczenie lekarskie skutkuje niezdolnością powódki do wykonywania pracy na dotychczas zajmowanym przez nią stanowisku sprzedawcy. Przy czym to orzeczenie lekarskie tej treści, jak stwierdził lekarz je wystawiający przesłuchiwany w charakterze świadka A. B., w jego ocenie dawało podstawę do dopuszczenia powódki do pracy na stanowisku sprzedawcy z ograniczeniem dźwigania ciężarów. To orzeczenie otrzymała powódka. Następnie później po konsultacji lekarza medycyny pracy z pracodawcą i uzyskaniem od niego informacji, iż u pozwanego nie ma stanowiska sprzedawcy, na którym w ogóle nie byłoby możliwości dźwigania ciężarów i nie ma możliwości dostosowania tego stanowiska do stanu zdrowia powódki, a następnie po rozmowie telefonicznej z lekarzem rodzinnym powódki lekarzem chorób wewnętrznych A. J., lekarz A. B. wystawiła orzeczenie lekarskie nr 208/18, w którym bez żadnych dodatkowych uwag stwierdziła, iż powódka jest niezdolną do wykonywania pracy na dotychczas zajmowanym przez nią stanowisku sprzedawcy. W ten dzień lekarz medycyny pracy A. B. wystawiła również powódcie orzeczenie lekarskie z badania przeprowadzonego do celów sanitarno – epidemiologicznych, w którym stwierdził, iż powódka jest trwale niezdolną do pracy na stanowisku sprzedawcy.

(dowód; skierowanie na badania lekarskie z dnia 16 lutego 2018 r. 50, orzeczenie lekarskie nr 207/18 z dnia 16 lutego 2018 r. – k. 8, orzeczenie lekarskie nr 208/18 z dnia 16 lutego 2018 r. – k. 19, orzeczenie lekarskie z badania przeprowadzonego do celów sanitarno – epidemiologicznych z dnia 16 lutego 2018 r. – k. 20, zeznania świadka A. B. – k. 51 – 52)

Powódka S. L. z wystawionym jej przez lekarza medycyny pracy orzeczeniem lekarskim jeszcze tego samego dnia stawiała się ponownie do pracy. Wówczas otrzymała odpowiedź, iż nie ma stanowiska pracy uwzględniającego przeciwwskazania zdrowotne powódki, na którym mogłaby pracować w Spółdzielni jako sprzedawca. Powódka udała

się wówczas na kolejne zwolnienie lekarskie trwające od dnia 16 lutego 2018 r. do dnia 4 marca 2018 r. W dniu 5 marca 2018 r. powódka S. L. ponownie stawiała się do pracy wyrażając wolę podjęcia pracy, a jeżeli jest to niemożliwym w zaistniałej sytuacji, o rozwiązanie z nią umowy o pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy i wydanie jej świadectwa. Prezes pozwanej Spółdzielni M. R. wyjaśniła powódce, iż nie ma dla niej obecnie stanowiska pracy w Spółdzielni, nie może również rozwiązać z nią umowy o pracę na podstawie art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. nr 90, poz. 844) i by napisała oświadczenie, iż z dniem 5 marca 2018 r. rozwiązuje umowę o pracę wskutek braku zdolności do wykonywania pracy na stanowisku. Na takie rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron pracodawca się zgadzał. Powódka napisała to oświadczenie, a pozwany wyraził na nie pisemnie zgodę i wystawił jej świadectwo pracy podając w nim jako podstawę ustania stosunku pracy – art. 229 § 1 2 i 4 k.p. Z tym świadectwem pracy powódka udała się do Urzędu Pracy w celu zarejestrowania się jako osoba bezrobotna. Po uzyskaniu w Urzędzie Pracy informacji, iż świadectwo pracy wymaga sprostowania, gdyż podstawa rozwiązania stosunku pracy w nim podana jest nieprawidłowa, powódka ponownie udała się do zakładu pracy z prośbą o zwrot jej pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, domagając się albo przywrócenia do pracy, albo rozwiązania umowy o pracę za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia. Pozwana M. R. nie podjęła wówczas jeszcze tego dnia żadnej decyzji w tej sprawie i poleciła powódce przyjść w dniu następnym. Na następny dzień polecono jej, by przyszła w dniu 7 marca 2018 r. W dniu 7 marca 2018 r. po rozmowie pomiędzy nią a prezesem Spółdzielni M. R. i członkiem zarządu W. P. powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę z tym dniem bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt. 2 k.p., a jako przyczynę rozwiązania łączącego strony stosunku pracy pozwany wskazał utratę zdolności do wykonywania pracy stwierdzoną przez lekarza Zakładu Medycyny Pracy w S. - orzeczenie lekarskie nr 208/18 z dnia 16 lutego 2018 r. W oświadczeniu tym zostało przez pracodawcę stwierdzone: „Chorowała Pani w okresie od 1 listopada 2017 r. do 15 lutego 2018 r. i od 16 lutego 2018 r. do 4 marca 2018 r. W dniu 5 marca 2018 r. wstawiła się Pani do biura Spółdzielni i oświadczyła, że chce Pani pracować. Poinformowano Panią, że Spółdzielnia nie może zatrudnić pracownika, który jest niezdolny do pracy. Może Pani nadal chorować do wyczerpania okresu zasiłkowego, który trwa 182 dni. Pani oświadczyła, że lekarz stwierdził, że nie otrzymam już zwolnienia lekarskiego.” W powyższym oświadczeniu powódka została pouczona o przysługujących jej środkach odwoławczych. Powódka powyższe oświadczenie otrzymała jeszcze tego samego dnia. W tym dniu wydane zostało jej również świadectwo pracy, w którym wskazano jako podstawę rozwiązania z nią stosunku pracy art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. Z tym świadectwem pracy powódka S. L. udała się ponownie do Urzędu Pracy w L. w celu zarejestrowania się jako osoba bezrobotna. Wówczas ponownie otrzymała informację, iż podstawa rozwiązania z nią stosunku pracy nadal jest niezgodną z prawem. To skutkowało wniesieniem przez powódkę w dniu 19 marca 2018 r. pozwu do Sądu.

Powódka S. L. otrzymywała ostatnio miesięczne wynagrodzenie za pracę w kwocie 2 250 zł. brutto.

(dowód; oświadczenie powódki i pozwanego z dnia 5 marca 2018 r. – k. 23, świadectwo pracy z dnia 5 marca 2018 r. – k. 6, zeznania świadka Ł. S. – k. 52 – 53, zeznania pozwanego M. R. – k. 55 – 57, 60 61, zeznania pozwanego W. P. – k. 61 – 62, zeznania powódki – k. 53 – 54, lista płac za wrzesień 2017 r. – k. 59)

Dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd oparł o wskazany wyżej materiał dowodowy, uznając go za wystarczający do poczynienia stosownych ustaleń i rozstrzygnięcia na tej podstawie przedmiotowej sprawy.

Przede wszystkim Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach osobowych powódki S. L. oraz pozostałym przedłożonym przez strony dotyczącym okoliczności rozwiązania łączącego strony stosunku pracy. Zeznania świadka A. B. i Ł. S. obrazują okoliczności w jakich doszło do wystawienia powódce orzeczeń nr 207/18 i nr 208/18 z dnia 16 lutego 2018 r., a stron w jaki sposób doszło do zawarcia porozumienia rozwiązującego umowę o pracę łączącą strony, a następnie na podstawie oświadczenia złożonego przez pracodawcę.

Powyższy materiał dowodowy pozwolił Sądowi na ustalenie stanu faktycznego niezbędnego do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zeznania stron uzupełniają zgromadzony materiał dowodowy, korelują z nim stanowiąc z nim spójną całość.

Każda ze stron z poczynionych ustaleń faktycznych wyciąga odmienne skutki prawne inaczej go interpretując.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki jest w pełni zasadne.

Rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron wymaga zgodnego oświadczenia woli obu stron tej umowy, a więc pracownika i pracodawcy wyrażających w sposób nie budzący wątpliwości wolę rozwiązania łączącego strony stosunku pracy w tym trybie. Do złożenia takich pisemnych oświadczeń przez strony doszło w dniu 5 marca 2018 r. i wywołały one swój skutek rozwiązujący łączącą strony umowę o pracę z tym dniem. Prawdłowo powódka otrzymała również na ich podstawie świadectwo pracy, które oczywiście powinno wskazywać jako podstawę rozwiązania stosunku pracy art. 30 § 1 pkt. 1 k.p., a nie art. 229 § 2 i 4 k.p., który mówi o tym, iż pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie.

Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Dokonując interpretacji tego przepisu należy stwierdzić, iż za zgodą strony, której zostało skutecznie złożone dane oświadczenie woli może być ono odwołane również wtedy, gdy to odwołanie złożonego oświadczenia woli dotarło do niego później. Tak jest, zdaniem Sądu, w przypadku powyższej sprawy i odwołania przez powódkę swojego oświadczenia woli kierowanego do pracodawcy o zgodę na rozwiązanie z nią umowy o pracę na mocy porozumienia stron w dniu 5 marca 2018 r. z uwagi na „brak dolności do wykonywania pracy na stanowisku”. W dniu 5 marca 2018 r. powódka S. L. po powrocie z Urzędu Pracy, do którego udała się z wystawionym jej przez pracodawcę świadectwem pracy celem zarejestrowania się jako osoba bezrobotna, do zakładu pracy, oświadczyła swojemu pracodawcy M. R., iż wycofuje się ze złożonego w tym dniu oświadczenia woli o rozwiązaniu z nią umowy o pracę na mocy porozumienia stron i chce być przywróconą do pracy ewentualnie w razie niemożliwości jej zatrudnienia domaga się otrzymania wypowiedzenia umowy o pracę. Pozwany nie podjął od razu żadnej decyzji. Swoje stanowisko w tej kwestii wyraził w dniu 7 marca 2018 r. kiedy to złożył powódce jednostronne oświadczenie woli o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. w ten sposób dając temu wyraz, iż zgadza się na wycofanie oświadczenia woli przez powódkę o rozwiązaniu z nią umowy o pracę na mocy porozumienia stron, na które wcześniej wyraził zgodę. Od tego momentu należy przyjąć, iż do rozwiązania stosunku pracy łączącego strony nie doszło w dniu 5 marca 2018 r., tylko w dniu 7 marca 2018 r., gdyż pracodawca składając powódce własne oświadczenie woli o rozwiązaniu z nią umowy o pracę dał wyraz temu, iż zgodził się na odwołanie przez powódkę swojego oświadczenia o rozwiązaniu z nią przez pozwanego umowy o pracę na mocy porozumienia stron, a w związku z powyższym zachodziła konieczność rozwiązania z powódką stosunku pracy, który trwał nadal. Jak sama pozwana M. R. w swoich zeznaniach stwierdziła, pracodawca chciał iść na rękę pracownikowi.

Mając powyższe na uwadze do rozwiązania z powódką umowy o pracę skutecznie doszło nie w dniu 5 marca 2018 r., a w dniu 7 marca 2018 r. na podstawie art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. Dokonując analizy prawidłowości rozwiązania umowy o pracę z powódką w tym trybie należy stwierdzić, iż zgodnie z tym artykułem pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika, w pracy, trwającej dłużej niż 1 miesiąc, z innych przyczyn niż, niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwająca dłużej niż 3 miesiące, gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy (pkt.1 lit. a art. 53 k.p.), albo dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej sześć miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową. Powyższa przyczyna rozwiązania z powódką stosunku pracy nie jest rzeczywistą, gdyż powódka nie była nieobecna w pracy w dniach od 5 marca 2018 r. do dnia 7 marca 2018 r. z innych przyczyn niż niezdolność jej do pracy na zajmowanym stanowisku. Powódka wyrażała gotowość podjęcia pracy, gdyż nie chciała przebywać nadal na zwolnieniu lekarskim, mimo, iż jej stan zdrowia nie zezwalał na podjęcie przez nią pracy na zajmowanym przez nią stanowisku, o czym świadczy orzeczenie lekarskie nr 207/18 i nr 208/18 z dnia 16 lutego 2018 r. Powódka nadal była niezdolną do podjęcia pracy mimo, iż nie udała się do lekarza prowadzącego

o wystawienie jej kolejnego zwolnienia lekarskiego. Dlatego powyższe rozwiązanie u mowy o pracę z powódką narusza art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., który wymaga, by w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia była wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę, a przyczyna ta powinna być prawdziwą i rzeczywistą. Zdaniem Sądu, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych w tym przypadku tak nie było, to podstawa rozwiązania stosunku pracy nie zaistniała. Mając powyższe na uwadze pozwany naruszył prawo rozwiązując z powódką umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt. 2 k.p. i dlatego na podstawie art. 58 k.p. w związku z art. 56 § 1 k.p. zasądzone zostało na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości jej trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku tj. dnia 19 czerwca 2018 r.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyżej.

W pkt. II wyroku Sąd obciążył pozwanego kosztami procesu należnymi na rzecz powódki na zasadzie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które składają się w tym przypadku koszty zastępstwa procesowego fachowego pełnomocnika w kwocie 360 zł. Wysokość opłaty za czynności radcy prawnego Sąd określił w oparciu o przepisy § 9 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 15 ust. 1 – 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu.

W pkt. III zostały zasądzone od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w postaci nie pobranej przy wniesieniu pozwu opłaty sądowej, a należnej do uiszczenia zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 2 k.p.c. oraz art. 10 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623)

W pkt. IV wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt. ppkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 250 zł. brutto po myśli art. 477² § 1 k.p.c.